

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

(Ι. Καθεδρικός Ναός Αθηνών, 8^η Οκτωβρίου 2022)

*«Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καί ἐγένετο, εἴη τό ὄνομα Κυρίου
εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος» (Ψάλμ. 1,21)*

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, Αρχιεπίσκοπε Αθηνῶν καί
πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε, Σεπτέ Προκαθήμενε τοῦ Ἱεροῦ
Συνθρόνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Σεπτή τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Τίμιοι τῆς Ἐκκλησίας Πρεσβύτεροι καί Διάκονοι,
Ὅσιώτατοι Μοναχοί καί Μοναχές,
Ἐξοχωτάτη Κυρία Πρόεδρε τοῦ Ἀρείου Πάγου,
Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες,
Εὐλογημένε καί περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ,
Ἰστάμενος κατά τήν ἱερά ταύτη τοῦ βίου μου στιγμή πρό τῶν
βαθμίδων τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τοῦ πανσέπτου Μητροπολιτικοῦ
Ναοῦ τῶν Αθηνῶν καί ὑπακούων στήν Θεία Κλήση, τήν συνοδικῶς
ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐκφραζομένη διά τῆς ψήφου τῶν Σεβασμιωτάτων
Αρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τήν ἄκρως τιμητική
ἐκλογή τῆς ἀναξιότητός μου στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, «φόβῳ μεγάλῳ
συνέχομαι» (Λουκ. 8,37) ἐνώπιον τοῦ τελουμένου σήμερον
μυστηρίου, ἐνθυμούμενος τό παράδοξο τῆς βάρου ἐκείνης θαῦμα,
τήν ὁποία ὁ Θεόπτης προφήτης Μωϋσῆς εἶδε φλεγομένη, ἀλλά μή
κατακαιομένη, καί ἀπό τήν ὁποία ἄκουσε τόν Παντοκράτορα Κύριο
Σαββαῶθ νά λέει πρός αὐτόν: «Μωϋσῆ, Μωϋσῆ... μήν πλησιάσεις
ἐδῶ. Βγάλε τά σανδάλια σου ἀπό τά πόδια σου, γιατί ὁ τόπος ὅπου
στέκεσαι εἶναι τόπος ἅγιος. Τότε ὁ Μωϋσῆς σκέπασε τό πρόσωπό του,
γιατί φοβόταν νά κοιτάξει κατά πρόσωπο τόν Θεό». (Ἐξοδος 3, 4-6). Ὁ
φόβος αὐτός μέ συνέχει ἐντόνως, διότι δέν θά κοιτάξω ἀπλῶς κατά

πρόσωπο τόν Κύριο, ἀλλ' ὡς ἐν ἄλλῃ Πεντηκοστῇ θά δεχθῶ τήν φλόγα ἐκείνη τοῦ Πνεύματος, πού ἐκάθισε ἐπί τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, καί διά τῶν πλουσίων δωρεῶν τῶν ὑπερφυῶν χαρισμάτων αὐτῆς θά καταστῶ Ἀρχιερεύς καί ποιμένας λογικῶν προβάτων.

Ἄπειρο τό ἔλεος καί ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ!

Θά ἄρμοζε ἐν σιωπῇ νά ζήσω τήν ἱερωτάτη αὐτή στιγμή τῆς ζωῆς μου, τήν μοναδική καί ἀνεπανάληπτη. Διότι ἡ σιωπή εἶναι ἡ γλώσσα τῆς αἰωνιότητος. Καί ἡ στιγμή αὐτή εἶναι μέν παροδική στιγμή τοῦ χρόνου, ἡ ὁποία ὅμως δι' ἐμέ κλείνει τό Ἄπειρο καί μοῦ προσφέρει τήν γεύση τοῦ αἰωνίου.

Ἐάν ἐπιχειρῶ νά ψελλίσω λίγες λέξεις, «*χείλεσιν ἀναξίοις*», τό πράττω γιά νά ἀπευθύνω δόξα καί αἶνο στόν Οἰκτίρμονα καί Φιλάνθρωπο Θεό, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει «*ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσίν μου*»(Λουκ. 1,48).

Δοξολογῶ τό Πανάγιο ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί Θεοῦ, διότι εὐδόκησε νά γεννηθῶ ἀπό γονεῖς ταπεινούς μέν ἐνώπιον ἀνθρώπων, μεγάλους δέ καί ὑψηλούς -λόγω τῆς εὐσεβείας τους- ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἀπό τούς ὁποίους καί ἔμαθα τό μέγιστο: νά ἀγαπῶ τόν Θεό καί νά τηρῶ πάντοτε τό θέλημά Του.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι μέ ἀξίωσε νά γίνω λειτουργός τοῦ ἁγίου Του θυσιαστηρίου, κήρυκας καί διάκονος τοῦ λόγου, ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος Του.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι κατά τό διάστημα αὐτῆς τῆς διακονίας μου μέ ἀξίωσε νά ὑπηρετῶ τό ἅγιο θέλημά Του παρ' ἀνδρῶν, ὄχι μόνο εὐσεβῶν καί ἀφοσιωμένων στό λειτούργημά τους, ὅπως οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Χαλκίδος Χρυσόστομος ὁ Α' καί Χρυσόστομος ὁ Β', ἀλλά καί πλήρων ἀγάπης, στοργῆς καί διακρίσεως, ὥστε ἡ πλησίον αὐτῶν διακονία μου νά εἶναι, ταυτοχρόνως, καί μία μαθητεία συνέσεως, ζήλου, ἀγάπης καί ἀφοσιώσεως πρὸς τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι κατά τήν πορεία τῆς ζωῆς μου ἔστειλε τούς ἀγαθούς Του ἀγγέλους, τούς πολυειδῶς καί πολυτρόπως εὐεργετήσαντάς με.

Γιά όλα αυτά, εὐχαριστώντας τόν πανάγαθο Θεό, τόν αἶνο, τήν προσκύνηση καί τήν δοξολογία πρὸς Αὐτόν ἀναπέμπω, καί ἀναβοῶ τό τοῦ προφητάνακτος «ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου· εὐφρανθήσομαι καί ἀγαλλιάσομαι ἐν σοὶ· ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε» (Ψαλμ. 9, 2-3). Διότι «μικρός ἤμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καί νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου· καί ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τόν ἄγγελον Αὐτοῦ καί ἤρε με... καί ἔχρισέ με ἐν τῷ ἐλαίῳ τῆς χρίσεως Αὐτοῦ» (Ψαλμ. 151, 1,4).

Ὑμνολογῶ τήν Κυρία καί Δέσποινά μας Θεοτόκο, τήν Βασίλισσα οὐρανοῦ καί γῆς, καί τήν παρακαλῶ, ὡς γνήσια καί φιλόστοργη Μητέρα, νά μέ σκεπάζει μέ τόν μανδύα τῶν δραστηκωτάτων ἰκεσιῶν Της καί νά μέ ἐνισχύει στόν ἀρχιερατικό μου βηματισμό.

Καί ἰδού, ἐντός ὀλίγου -Θεοῦ συνεργία καί βοήθεια- κάμπτοντας τόν αὐχένα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος θά ὑποταχθῶ στό πανάγιο τοῦ Θεοῦ θέλημα καί θά δεχθῶ τήν γλωσσοπυρσόμορφο Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀνερχόμενος στόν ὕψιστο τῆς Ἱερωσύνης βαθμό καί εἰσερχόμενος στήν μαρτυρική καί πολυώδυνη ἀρχιερατική μου πορεία.

Μέ συγκλονίζει τό ὕψος τῆς τιμῆς πού περιποιεῖ στήν εὐτέλειά μου ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστός. Πολύ περισσότερο, ὅμως, μέ συνέχει τό μέγεθος τῆς εὐθύνης, πού ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς.

Γνωρίζω ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς θεότητος, νοῦς Χριστοῦ, φῶς καί φωτισμός, ὁδηγός καί διδάσκαλος. Γνωρίζω ὅτι οἱ βαθμίδες τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὁδηγοῦν σέ Γολγοθᾶ καί ὅτι ἡ ἐπισκοπική διακονία εἶναι διακονία σταυρώσιμη. «Τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα εἶναι μόχθος καί ὄχι ἀνεση, φροντίδα καί ὄχι ἀπόλαυση, λειτούργημα ὑπεύθυνο καί ὄχι ἐξουσία ἀνεξέλεγκτη», κατά τόν ἅγιο Ἰσίδωρο τόν Πηλουσιώτη (P.G. 78, 900A).

Ὑποψιάζομαι τό μέγεθος τῶν δυσκολιῶν, πού πηγάζουν ἀπό τό Ὑπόργημα τοῦτο, καί ἡ ἀγωνία κορυφώνεται ὅταν ἐνθυμοῦμαι τά λόγια τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος λέει ὅτι περισσότερο ταράττεται ἡ ψυχή τοῦ ποιμένα ἀπό τά προβλήματα, ἀπ' ὅτι ταράττεται ἡ θάλασσα ἀπό τά κύματα.

Λυγίζουν τά γόνατα καθώς θά ήχήσουν στ' αὐτιά μου τά λόγια τῆς εὐχῆς πού, σέ λίγο, θά διαβάσετε, Μακαριώτατε, ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος: «Σύ Χριστέ, καί τοῦτον τόν ἀναδειχθέντα οἰκονόμον τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος, ποιήσον μιμητήν σου τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένου, τιθέντα τήν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπέρ τῶν προβάτων σου, ὁδηγόν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευτήν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, φωστῆρα ἐν κόσμῳ, ἵνα, καταρτίσας τάς ψυχάς τάς ἐμπιστευθείσας αὐτῷ ἐπί τῆς παρούσης ζωῆς, παραστῆ τῷ Βήματί σου ἀκαταισχύντως καί τόν μέγα μισθόν λάβῃ, ὃν ἠτοίμασας τοῖς ἀθλήσασιν ὑπέρ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου σου».

Οἱ ἡμέρες, τίς ὁποῖες διερχόμαστε, καθιστοῦν βαρύτερο τόν ἐπισκοπικό σταυρό. Εἶναι ἡμέρες «κενώσεως» τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κρίση τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καί ἡ ἀνατροπή τῶν ἀξιῶν ἄφησαν ἀπελπιστικό κενό στήν ψυχὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Ἡ σύγχυση καί ἡ ἀμφισβήτηση ἔγιναν γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς μας. Γύρω μας ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πληγωμένων, προδομένων, ἀπελπισμένων, ὑψώνουν ἀπεγνωσμένα τά χέρια τους καί ζητοῦν λύτρωση. Καθώς εἶναι ἀφυδατωμένοι μεταφυσικά καί ἔχουν πάρει διαζύγιο ἀπό τό πνεῦμα καί, ἀφοῦ τά ἔχουν δοκιμάσει ὅλα, ζητοῦν πλέον καί κάτι ἄλλο. Στρέφονται μέ λαχτάρα στήν Ἐκκλησία σάν τή μοναδική ἐλπίδα πού τούς μένει καί ζητοῦν τή χαρά καί τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Καί στό πρόσωπο τοῦ ἐπισκόπου, ζητοῦν νά βροῦν τή γνησιότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τή ζωντανή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα σ' αὐτόν τόν μεταβαλλόμενο κόσμο.

Γί' αὐτό καί ὁ ἐπίσκοπος τοῦ 21ου αἰώνα χρειάζεται προφητική ἐνόραση καί τόλμη γιά νά συλλάβει τούς παλμούς τῆς ἐποχῆς του καί νά σκύψει μέ τήν στοργή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου ἐπάνω ἀπό τίς ἀνοικτές πληγές τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Χρειάζεται τήν ἀρετή ἀγίου, τήν σύνεση σοφοῦ, τήν αὐταπάρνηση μάρτυρος, τόν λόγο ἀποστόλου, γιά νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του καί νά ἀναδειχθεῖ «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α' Τιμ. 4,12), ἡγέτης ἀληθινός, ὁ ὁποῖος θά ὀδηγεῖ τόν λαό τοῦ Θεοῦ «εἰς νομάς σωτηρίους».

Αὐτῆς τῆς καθαρῆς, τῆς γενναίας καί μαρτυρικῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἀξιόνομαι ἀπό τὴν Ἁγία Ἐκκλησία νά συμμετάσχω κι ἐγώ σήμερα. Χειροτονοῦμαι ἐπίσκοπος, ὄχι γιὰ νά κυβερνήσω, ἀλλὰ γιὰ νά ὑπηρετήσω. Οὔτε γιὰ νά διαπρέψω. Ἀλλὰ γιὰ νά ἐπιδοθῶ, μέ ἱερή καί ἀκατάπαυστη σιγή, στήν ὑπηρεσία ὅλων τῶν ψυχῶν.

Στήν ψυχή μου ἤχεϊ ἡ φωνή τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρός: «Σὺ δέ, ὁ τὴν Ἐπισκοπὴν λαχὼν, ὄσω πρὸς μείζονα ὄγκον ἀναβέβηκας, τόσω πλείονα ἀπαιτηθήσῃ» (Ἰωάν. Χρυσόστομος). Καί ἀναμετρώντας -μέ βαθεῖα συναίσθηση τῆς ἀνεπαρκείας τῶν πνευματικῶν μου δυνάμεων- τό ὕψος τῆς νέας διακονίας μου, μέ συνέχει φόβος καί δέος. Γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος χοϊκός καί ἀδύνατος, «σάν τό χνούδι, τό ὁποῖο παρασύρει ὁ ἄνεμος καί τό ἐξαφανίζει ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς» (Ψαλμ. 1,4). Ὅμως, δέν πτοοῦμαι, οὔτε δειλιῶ, μά οὔτε καί ξεχνῶ τὴν προειδοποίηση τοῦ Κυρίου ὅτι «Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθελὸς ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 9,62). Κι ἂν στό δρόμο μου βρεθοῦν πολλαπλά προβλήματα, στά ᾧτα μου θά ἤχεϊ ἡ φωνή τοῦ Κυρίου «μὴ ταρασέσθω σου ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω» (Ἰωάν. 14,27).

Ἀναπολώντας τό παρελθόν, βλέπω τό ἄπειρο θεῖο ἔλεος, τὴν ἀγαθότητα καί τὴν πάνσοφο Βουλὴ τοῦ Θεοῦ νά καθοδηγοῦν τό πλοῖο τῆς ζωῆς μου. Πιστεύω ὅτι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε «ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου» (Ψαλμ. 70,5), ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος «πολυμερῶς καί πολυτρόπως» (Ἐβρ. 1,1) μέχρι σήμερον μέ εὐεργέτησε καί στήριξε τὰ βήματά μου, δέν θά μέ ἐγκαταλείψει καί σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη καμπὴ τῆς ζωῆς μου. Ἀκούω τὴ φωνὴ Του νά ἀπευθύνει καί σέ μένα, ὅπως καί στὸν Προφήτη, τὴν ἐλπιδοφόρο διαβεβαίωση: «δέν θά σέ ἀφήσω ποτέ καί δέν θά σέ ἐγκαταλείψω» (Ἐβρ. 13,5). Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ δικὴ Του Χάρις, «ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» θά μέ καταστήσει ἰκανό νά ἀρθῶ στό ὕψος τῆς ἀποστολῆς μου καί νά ἀνταποκριθῶ στίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

Εἰδικά, ὅσον ἀφορᾷ στήν λαχοῦσαν μοι Ἱερά Μητρόπολη Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, συνέχομαι ἀπό τὴ σκέψη, πὼς θά βρεθῶ κάτω ἀπό τό βάρος τῆς πνευματικῆς κληρονομιάς τῶν

αιδιίμων Προκατόχων μου, και ιδιαίτερα τῶν τελευταίων
αιμνήστων Μητροπολιτῶν Εὐσταθίου, Θεοφίλου και Ἱερεμίου,
καθώς και τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης κ.
Εὐσταθίου, ὁ ὁποῖος ἐλάμπρυνε τὴν Ἱερά Μητρόπολη Γόρτυνος και
Μεγαλοπόλεως ὡς Ἱεροκήρυξ, ἀλλά και ὡς Τοποτηρητὴς αὐτῆς τὴν
διαποίμανε ἐπαξίως και μὲ νεανικό σφρίγος, και ἀναλογίζομαι τὴν
φοβερὴ εὐθύνη, νὰ ἀποδυθῶ σ' ἕναν ἀγῶνα συνεποῦς συνεχείας,
πού ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἕνας σταυρός. Στηρίζομαι ὅμως στὸν Θεό,
πού μὲ κάλεσε μὲ θαυμαστό τρόπο, και ἔχω τὴν πεποίθηση, πὼς
κανένας σταυρός δέν εἶναι σκληρός, ὅταν τὸν ἀγκαλιάζει τρυφερά
και ἀποφασιστικά ὅλη μας ἡ θέληση!

Μετά φόβου Θεοῦ, λοιπόν, Μακαριώτατε, πίστεως, ἐλπίδος και
ἀγάπης προσέρχομαι, γιὰ νὰ δεχθῶ διὰ τῶν τίμιων χειρῶν Σας τὴν
Χάρη τοῦ Παναγίου και Τελεταρχικοῦ Πνεύματος.

Πρὶν ὅμως εἰσέλθω στοῦ «ἐσῶτερον τοῦ καταπετάσματος» (Ἐξοδ.
26,33), στὰ «ἅγια τῶν ἀγίων» (Ἐξοδ. 26,33), ἐπιτρέψατέ μου,
Μακαριώτατε Ἁγίε Δέσποτα, κατ' αὐτὴ τὴν ἀγία ἡμέρα και ὥρα τῆς
ζωῆς μου νὰ στιχουργήσω, μετά Θεόν, εὐχαριστήρια ᾠδὴ πρὸς τὸ
τίμιο πρόσωπό Σας.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς Ἐσᾶς, τὸν ταπεινό, εὐγενῆ, συνετό,
σώφρονα, ἀσκητικό, ὑπομονετικό, ἀθόρυβο, εὐλάλως σιωπηλό και
σοφό Πρωθιεράρχη, γιὰ τὴν πατρική στοργή και εὐμένεια, μὲ τὴν
ὁποία περιβάλλετε τὴν ἐλαχιστότητά μου, ὥστε νὰ μὲ ἐπιλέξετε
μεταξὺ ἄλλων ἱκανοτέρων ἐν Χριστῶ ἀδελφῶν, νὰ μὲ τιμήσετε διὰ
τῆς ἐμπιστοσύνης Σας και νὰ προτείνετε τὴν ὑποψηφιότητά μου
στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀκόμα και γιὰ
τὴν σημερινὴ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία μου, ἡ ὁποία μὲ ἀναβιβάζει
στὸν ὕψιστο τῆς ἱερωσύνης βαθμό. Οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ
ἐκφράσει τὸν πρὸς τὸ πρόσωπό Σας σεβασμό και τὴν υἱική μου
ἀγάπη.

Ἰσόβια θὰ Σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὴ συγκινητικὴ Σας ἀγάπη, τὴν
ὁποία, μὲ σεβασμό πολύ, ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀντιπελαργῶ.
Ἀσπαζόμενος υἱικῶς τὴν δεξιὰ Σας, ὑπόσχομαι σταθερὴ και
ἀδιάπτωτη τὴ συμπαράσταση και βοήθειά μου και Σᾶς διαβεβαιώνω

πώς, κάθε καημός Σας και κάθε ανύστακτη μέριμνά Σας για μία σωστή και σύμφωνη με τό θέλημα του Θεού διακυβέρνηση της Ἐκκλησίας, θά μέ βρίσκει πάντα ειλικρινῆ και τίμιο συνοδοιπόρο και βοηθό.

Ἐξαιτούμαι τίς θεοπειθεῖς εὐχές Σας, ὥστε ὁ σταυρός πού θά τεθεῖ ἐπί τῶν ὤμων μου νά εἶναι, κατά τό δυνατόν, ἐλαφρῦς. Δεηθεῖτε δέ, ἡ διακονία μου νά εἶναι καρποφόρος και εὐλογημένη παρά Κυρίου.

Ὡσαύτως εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας τήν σεπτή Ἱεραρχία τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διά τῆς τίμιας ψήφου της μέ ἀνέδειξε Ποιμενάρχη τῆς ὠραίας και εὐάνδρου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως. Ὑπόσχομαι στούς ἐκλέξαντάς με Ἱεράρχες νά δικαιώσω τίς ἐλπίδες και τίς προσδοκίες, τίς ὁποῖες ἐστήριξαν εἰς ἐμέ, και νά ἀναλώσω τόν ἑαυτό μου, μή φειδόμενος κόπων και θυσιῶν, γιά τήν κατά Θεόν πρόοδο και τήν σωτηρία του ποιμνίου μου.

Εὐγνωμοσύνη και εὐχαριστία, ἐξαιρέτως, ἐκφράζω και πρὸς Ἐσᾶς, Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς - τούς λειτουργούς και τούς ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι συμπροσευχομένους - οἱ ὁποῖοι λαμπρύνετε τήν σημερινή σύναξη μέ τήν παρουσία Σας, μετέχοντες στήν χαρά τῆς κληρωθείσης μοι διακονίας, καθώς, κατά τήν φρικτή ταύτη λειτουργική στιγμή, θά ἐπιθέσετε τίς ἱερές χεῖρες Σας ἐπί τῆς κεφαλῆς μου, ἐπικαλούμενοι τήν Χάρη του πανσθενουργοῦ Θείου Πνεύματος, γιά νά μέ ἀναδείξετε δι' Αὐτῆς τῆς Χάριτος Ἐπίσκοπο και συνεπίσκοπό Σας. Εἶναι ἀνεκτίμητος ἡ συμπαράσταση και ἡ πνευματική ἐνίσχυση, τήν ὁποία λαμβάνω ἀπό τήν ἀγάπη Σας, ἀγάπη τήν ὁποία θά συνεχίσω νά προσμένω, νά ἐπιθυμῶ και νά ἀνταποδίδω, κατά τό μέτρο τῶν δυνατοτήτων μου.

Τήν ἄφατο εὐγνωμοσύνη και τίς εὐχαριστίες μου ἐκφράζω πρὸς τόν πεφιλημένο μου Γέροντα και πνευματικό μου πατέρα Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, πού γιά τριακονταετία σχεδόν βαστάζει τό βάρος του καταρτισμοῦ και τῆς ἐν Θεῷ τελειώσεως τῆς ταλαιπώρου μου ψυχῆς. Τόν εὐχαριστῶ

ἀκόμα γιά τήν πατρική στοργή καί ἀγάπη, μέ τήν ὁποία μέ περιβάλλει, καί γιά ὅσα ὑπέρ ἐμοῦ ἔπραξε καί πράττει μέχρι σήμερα στή ζωή μου. Ἡ πολυχρόνια παρά τούς πόδας του σπουδή καί μαθητεία στήν κατά Θεόν ζωή, καθώς καί στή διοίκηση τῆς Μητροπόλεως Χαλκίδος, μοῦ χάρισε πολύτιμη πείρα καί ἐμπειρίες πού θά μοῦ εἶναι πολύτιμες στή νέα μου ζωή. Διαδηλῶ τήν υἱική μου ἀφοσίωση πρὸς τό σεπτό πρόσωπό του καί ὁμολογῶ ὅτι τό ἔκπαγλο πάθος του γιά τήν Ἐκκλησία, τό ἀξιοτίμητο τῆς ψυχικῆς καί σωματικῆς του ἀντοχῆς, ἡ ἀνύστακτη φροντίδα του χάριν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ σθενουργία τῆς ψυχῆς του, στήν ὁποία ἐνοικεῖ καί τό ἀνύστακτο βλέμμα, καί τό εὐήκοον οὖς, ἀλλά καί τό ὀξυδερκές τοῦ νοός γιά κάθε τί πού ἀφορᾷ τήν ἀγία μας Ἐκκλησία, τό ἀκράδαντο τῆς πίστεώς του στό θεόληπτο χρέος του, ἡ εὐθύτητα καί ἡ εὐγένειά του, ἡ παρουσία του ὡς πηγὴ ἐλπίδας, αἰσιοδοξίας καί ζωῆς, θά ἀποτελοῦν πηγὴ ἐμπνεύσεως καί δείκτη πορείας στήν ἀρχιερατική μου διακονία. Γιά τά ὅσα δέ πολύτιμα μοῦ προσέφερε, δέν θά παύσω δεόμενος ὑπέρ τῆς πολυτίμου ὑγείας του καί τῆς ἀκμαιότητος τῶν σωματικῶν καί πνευματικῶν του δυνάμεων.

Προσέτι, κατά τήν ὥρα ταύτη, στρέφω εὐγνώμονα τήν σκέψη μου πρὸς τόν Σεβ. Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονύσιο, τόν χειραγωγήσαντά με στή μοναχική ζωή. Ἀπετέλεσε γιά ἐμέ τό πρότυπο τοῦ ἄφθαστου λειτουργοῦ μέ τήν καλικέλαδη φωνή, τοῦ δεινοῦ ἱεροκήρυκος, τοῦ εὐπροσήγορου κληρικοῦ. Τόν εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη του, τή συμπαράσταση καί τό ἐνδιαφέρον, μέ τά ὁποία μέ περιέβαλε ἀπό τά χρόνια τῆς ἐφηβείας μου, ἀλλά καί τόν ἐπιστηριγμό καί τήν ἐμπιστοσύνη πού μοῦ ἔδειξε, ὡς Πρωτοσύγκελλος στήν Ἱερά Μητρόπολη Χαλκίδος.

Τίς εὐχαριστίες καί τή φιλάδελφη ἀγάπη μου ἐκφράζω, ἐπίσης, στόν πολυειδῶς εὐεργετήσαντά με ἀπό τήν ἐποχὴ τῶν μαθητικῶν μου χρόνων Πανιερώτατο Μητροπολίτη Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελο, Γενικό Δ/ντή τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδιαίτερος δέ γιά τήν καθοριστικὴ συμβολή του στήν πραγματοποίησιν τῶν ἐν Ἰταλία μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν.

Εὐχαριστῶ τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Φιλόθεο, Ἀρχιεγγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γιά τόν ἐπιστηριγμό καί τήν ἀδελφική ἀγάπη, μέ τήν ὁποία μέ περιέβαλλε καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς διακονίας του ὡς Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ἀλλά καί μέχρι σήμερα ἀπό τήν ὑψηλή καί εὐθυνοφόρο θέση τοῦ Ἀρχιεγγραμματέως.

Ἐνθυμοῦμαι μετά συγκινήσεως καί εὐγνωμοσύνης πολλῆς τόν χειροτονήσαντά με διάκονο καί πρεσβύτερο καί «ἐν οὐρανίοις θαλάμοις» ἀναπαυόμενο μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Χρυσόστομο τόν Α', στόν ὁποῖο ὀφείλω τίς ἀφορμές τῆς ἀφιερώσεώς μου στόν Θεό, καί ἐπικαλοῦμαι τήν ἐκ τῶν οὐρανῶν εὐλογία του. Στό πρόσωπό του πάντοτε ἀτένιζα τήν πιό πιστή ἔκφραση τῆς πατρικῆς ἀγάπης, τήν πιό ἐπιεική κρίση τῆς ἐν Θεῷ καρτερίας, τήν σταθερή ποδηγεσία μέ ἀποστολική ἀπλότητα, τήν εὐγένεια, τήν ἐκκλησιαστική σοβαρότητα καί τό ἀρχιερατικό μεγαλεῖο. Συγκρατῶ δέ στή σκέψη μου τό ὑπόδειγμα τοῦ ἀληθινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός καί τοῦ γνησίου πνευματικοῦ πατρός καί Ἱεράρχου καί μνημονεύω: «Χρυσοστόμου τοῦ ἀοιδίου ἀρχιερέως, τοῦ καί πνευματικοῦ πατρός μου γενομένου, αἰωνία ἡ μνήμη».

Τήν ἱερά αὐτή στιγμή ἐκζητῶ τίς εὐχές τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου ἀρχιερέων Ἱερεμίου, Θεοφίλου, Εὐσταθίου καί πάντων τῶν πρό αὐτῶν διαποιμανάντων τό λογικό ποιμνιο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως. Ἀπό τό φῶς τῆς Μεταμορφώσεως πού ἀπολαμβάνουν στόν οὐρανό, τούς παρακαλῶ νά στείλουν, μέ τίς προσευχές τους, μόνο μία ἀχτίδα, νά καταυγάσει τήν καρδιά μου, γιά νά δεχθεῖ πλούσια τή Χάρη. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τους.

Εὐχαριστῶ τούς κατά σάρκα Γονεῖς μου, πού ἀνέθρεψαν ἐμένα καί τόν ἀδελφό μου, μέ τήν ἀπλοϊκή εὐσέβειά τους καί μέ τόν τίμιο μόχθο τῶν χειρῶν τους. Σέ αὐτούς ὀφείλουμε τό εὖ ζῆν τῆς κατά Χριστόν ζωῆς. Τόν μακαριστό μου πατέρα Ἀναστάσιο, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχή θά ἀγάλλεται ἀπό τούς οὐρανούς, βλέποντας τό παιδί του ἐνδεδυμένο μέ τήν Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης· καί τήν ἀγαπημένη μου μητέρα Μαρία, τῆς ὁποίας ὁ συνεχῆς καί ἀφοσιωμένος ἀγώνας γιά

τήν ἀνατροφή μας βασιζόταν στήν πίστη της στό Χριστό καί στήν ἀγάπη της πρός τήν Ἐκκλησία καί ἡ ὁποία στάθηκε δίπλα μας σέ ὅλες τίς ἀποφάσεις τῆς ζωῆς μας. Ἡ θεϊκή Ἀγάπη καί εὐσέβεια τούς κάλεσε νά πράξουν μία μέγιστη πράξη θυσίας: Νά δώσουν καί τά δύο τους παιδιά στήν διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφέθηκαν μέ πίστη καί περισσή προθυμία στό θεϊκό κάλεσμα. Καί ὁ Θεός τίμησε τήν προσφορά τους καί τούς ἔδωσε μεγάλες πνευματικές χαρές. Καί αὐτῆς τῆς ὥρας ἡ μεγάλη πνευματική χαρά τούς ἀνήκει, διότι εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στήν θυσιαστική τους προσφορά καί στήν ἐπιθυμία τους νά φανοῦν τά παιδιά τους ἀντάξια τῆς ἱεραποστολικῆς κλήσεως καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἄς μέ συνοδεύουν οἱ εὐχές τους μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μου.

Μνημονεύω μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση τόν κατά σάρκα καί πνεῦμα ἀδελφό μου π. Νικόδημο, Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, τόν φειδωλό σέ λόγους μά γενναιόδωρο σέ ἀγάπη, διότι μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τήν μεγάλη εὐλογία νά διακονήσουμε ἀρμονικά καί νά ἐργασθοῦμε μέ αὐταπάρνηση, ἀνιδιοτέλεια καί ζῆλο γιά τήν ἐξάπλωση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου στή Μητρόπολη πού ἀνδρωθήκαμε. Τόν εὐγνωμονῶ, διότι πάντοτε μοῦ συμπαραστάθηκε μέ ἀγάπη καί ὑπομονή καί μέ τήν συμβολή του ἐλάφρυνε τό βᾶρος τῆς ἀποστολῆς μου ὡς Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου. Τόν διαβεβαιῶ πώς, ἂν καί ἐντός ὀλίγου χρόνου θά χωρίσουμε τοπικῶς, πάντοτε θά εἶμαι δίπλα του, σέ ὅ,τιδήποτε μέ χρειαστεῖ. Στό πρόσωπό του εὐχαριστῶ καί ἅπαντες τούς ἀγαπητούς λειτουργούς, Πρεσβυτέρους καί Διακόνους.

Ἐν συγκινήσει βαθεῖα καί ἀγάπη πολλῆ στρέφω τήν σκέψη καί τήν καρδιά μου πρός τούς Χριστιανούς πού μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά διακονήσω, καθῶς καί τούς πολύτιμους συνεργάτες μου τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφέρειας Μεσσαπίων, τῶν Ἐνοριῶν Ἁγίας Παρασκευῆς Πολιούχου Χαλκίδος, Βάρης καί Φοβαίας Ἰταλίας, καθῶς καί τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Χαλκίδος, τούς ὁποίους «ἐν ἀληθείᾳ ἠγάπησα» (Γ' Ἰωάν. 1,1), ἐργασθεῖς ἱεραποστολικῶς μεταξύ αὐτῶν ἐπί μία ὀλόκληρη 27ετία. Τούς εὐχαριστῶ γιά τίς συγκινητικές ἐκδηλώσεις

τῆς πρὸς ἐμέ ἀγάπης τους. Πάντοτε θά προσεύχομαι γι' αὐτούς καί τήν κατά Θεόν πρόοδό τους.

Εὐχαριστῶ τά Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τό προσωπικό καί τά ἀγαπητά μου παιδιά τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Χαλκίδος, πού μέ βοήθησαν μέ τήν συνετή συνεργασία τους καί τήν ἀγάπη τους.

Ὅπως συγκινητική καί ἄκρως τιμητική τυγχάνει ἡ ευγενική παρουσία ὄλων ἐσᾶς, σεβαστῶν κληρικῶν, μοναχῶν καί μοναζουσῶν, ἐντιμοτάτων ἀρχόντων, συνεργατῶν στά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ἀγαπητῶν συγχωριανῶν μου, πολυτίμων φίλων, ἀδελφῶν καί συγγενῶν, γνωστῶν καί ἀγνώστων, πού συγκεντρωθήκατε σήμερα ἐδῶ, χωρίς να ὑπολογίσετε κόπους καί θυσίες, προκειμένου να μοιραστεῖτε μαζί μου τή χαρά τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς καί νά προσευχηθεῖτε, ὥστε νά ἀναδειχθῶ «ἐργάτης δόκιμος καί ἀνεπαίσχυντος» (Β' Τιμοθ. 2,15) τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά καί εὐχομαι ὁ Τριαδικός Θεός νά ἀμείψει τήν ἀγάπη σας.

Ἀπό τά βᾶθη τῆς ὑπάρξεώς μου εὐγνωμονῶ, εὐχαριστῶ καί τιμῶ, γιά τήν συμμετοχή της στή σημερινή χαρά, τήν κ. Ἰωάννα Παπανικολάου-De Sanctis, ἡ ὁποία πολυτρόπως μέ στήριξε κατά τήν παραμονή μου στήν Ἰταλία, καί ὑπόσχομαι ὅτι θά εὐχομαι πάντοτε γι' αὐτήν καί τήν οικογένειά της στό Ἱερό Θυσιαστήριο.

Ἐμπλεως ἀγάπης καί στοργῆς, εὐχαριστῶ τά πνευματικά μου τέκνα, τά ὁποῖα ἐκ βαθέων ἀγαπῶ καί γιά τήν πρόοδο τῶν ὁποίων προσεύχομαι διηνεκῶς.

Τούς Ἱερεῖς τοῦ Καθεδρικοῦ τούτου Ναοῦ καί ὄσους ἐργάστηκαν καί κοπίασαν γιά τήν εὐπρέπεια, τήν τάξη καί τήν λαμπρότητα τῆς σημερινῆς συνάξεως ἐξόχως τούς εὐχαριστῶ.

Χαιρετισμό ἀγάπης ἀνυποκρίτου καί ἀσπασμό εἰρήνης ἀπευθύνω πρὸς τούς Χριστιανούς τῆς λαχούσης μοι θεοσώστου Ἐπαρχίας, ζητῶν δέ τίς προσευχές τους ὑπέρ εὐοδώσεως τῆς διακονίας μου, διαβεβαιῶ αὐτούς ὅτι θά εἶμαι δίπλα τους ὡς πραγματικός ποιμένας.

Παρακαλῶ, Πατέρες καί Ἀδελφοί, προσεύχεσθε δι' ἐμέ. Ἐάν κατά τό διάστημα τῆς ἐπικοινωνίας καί συναναστροφῆς μας ἔκουσίως ἢ ἀκουσίως ἐπίκρανα ἢ ἀδίκησα οἰονδήποτε, ἐξαιτοῦμαι ταπεινῶς τήν συγγνώμη του.

Καί νῦν, ὑποχωρῶν στό θεῖο θέλημα καί ἐπικαλούμενος τήν μεσιτεία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας καί Νικηφόρου ΚΠόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου καί Κυριακῆς, τῆς ἁγίας καί ἐνδόξου ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, τῶν ὀσίων πατέρων ἡμῶν Δαβίδ τοῦ Γέροντος, Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, Ἰακώβου τοῦ νέου ἀσκητοῦ (τοῦ «μέ συγχωρεῖτε»), Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Δανιήλ τοῦ Κατουνακιώτου καί πάντων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ διαλαμψάντων ἁγίων, ὀσίων πατέρων καί ἱεραρχῶν· τῶν ἐκ Γορτυνίας καί Μεγαλοπόλεως ἁγίων ἱεραρχῶν Γρηγορίου τοῦ Ε' καί Διονυσίου τοῦ Σοφοῦ, Πατριαρχῶν ΚΠόλεως, Ἀθανασίου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, Ἰωσήφ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Θεοκλήτου καί Ἀνανίου Ἐπισκόπων Λακεδαιμονίας, τῆς ὀσιομάρτυρος Θεοδώρας τῆς ἐν Βάστα, τῶν νεομαρτύρων Εὐθυμίου τοῦ Νέου καί Ἰωάννου, τῶν ὀσίων Λεοντίου καί Γερασίμου, τῶν σήμερον ἐορταζομένων ὀσίων μητέρων Πελαγίας καί Ταϊσίας, τῆς ἐνδόξου παρθενομάρτυρος Πελαγίας καί πάντων τῶν Ἁγίων, κλίνω εὐλαβῶς τόν αὐχένα στήν βουλή τοῦ Θεοῦ καί ἀνέρχομαι τίς βαθμίδες τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστηρίου, ἐπαναλαμβάνων ἐν κατανύξει τοῦ Τελώνου τήν φωνή: «ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ» (Λουκ. 18,13).

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
παραθέτω ὄλο μου τό εἶναι στήν εὐσπλαχνία τοῦ Παναγάθου Θεοῦ καί στά σεπτά καί ἅγια χέρια Σας, προκειμένου μέ τήν δική Σας εὐλογία καί εὐχή, νά σπεύσω καί νά συναντήσω τούς ἐν Γορτυνία καί Μεγαλόπολει ἀδελφούς μου. Σᾶς παρακαλῶ, δεηθῆτε ὥστε, σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, «τήν ψυχὴν τοῦ ἱερέως καί ἀρχιερέως δεῖ εἶναι καθαρωτέραν καί αὐτῶν τῶν ἀκτίνων,

ἵνα μηδέποτε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καταλιμπάνη αὐτόν ἔρημον». Καί οἱ ψυχές, πού πλανῶνται τῆδε κακεῖσε, νά ἐλκύωνται ἀπό τό φῶς τοῦ εὐαγγελίου καί ἡ ποιμνη τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς νά αὐξάνεται πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Σᾶς παρακαλῶ, Μακαριώτατε, εὐχηθεῖτε, ὥστε σάν ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, ποτέ νά μήν ἀφήσω τή σκέψη μου νά κατέβει ἀπό τό ὕψος τοῦ φρικτοῦ ἀξιώματός μου. Καί ἡ πύρινη μορφή τοῦ Παρακλήτου, νά κατοικήσει σέ ὅλη τήν ἔκταση τῆς ψυχῆς μου. Καί νά μοῦ δώσει τή δύναμη, νά διατηρήσω τόν βαθμό τῆς ἀρχιερωσύνης ἀταπείνωτο, τό πολίτευμα ἄμεμπτο, καί τό λειτούργημα εὐδόκιμο, γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας καί γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μου.

Τό δέ τιμόνι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, πού σήμερα μοῦ παραδίδετε, νά τό κρατῶ σταθερά, μέ φόβο Θεοῦ, ἔτσι ὥστε μαζί μέ τό ἐμπιστευθέν μοι ποιμνιο, νά ἀξιωθοῦμε τῆς ἀρρήτου ἀγαλλιάσεως, τῆς ἀφράστου εὐφροσύνης καί τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν τῆς Μελλούσης Ζωῆς καί Βασιλείας. Ἀμήν.